

MARIANA PÂNDARU

**DUPĂ CĂDEREA
NOPTII**

Editura DanMar

Mariana Pândaru

După căderea nopții

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PÂNDARU, MARIANA

După căderea nopții / Mariana Pândaru. - Deva :
Danimar, 2007

ISBN 978-973-87722-0-5

821.135.1-1

Mariana Pândaru

DUPĂ CĂDEREA NOPTII

Editura Danimar

***În memoria soțului meu,
Valeriu***

*Lumea aceasta
pare să fie
de jucărie
Cuvântul aruncat
precum zarul
închide-deschide bazarul...*

INOCENȚA PRIVIRII

Vezi, cum ni se alungesc umbrele
pe zăpada înghețată
Când luna rotundă
cu cearcăn de ceară
coboară din crucea nopții
ușor

Stăm locului și ne amintim
de copilăria îngropată în ierni
de poveste
Când ne rostogoleam
pe panta abruptă
făcându-ne bulgări imenși.
Când urmele noastre semănau
– ca și acum –
cu uriașe aripi de păsări

Un singur lucru
am pierdut pe drumul acesta:
inocența privirii.

**ÎN RAIUL CU SENTIMENTE
ECHILIBRATE**

Dragă frate întru credința cuvântului
Suntem prizonierii
unei clipe albastre
Căci de o vreme
strigare-n pustiu este
declarația noastră de dragoste

Aici –
în raiul celor cu sentimente echilibrate
Unde pasărea e ca o umbră de pulbere
Nu e loc de nici o dezordine interioară.

UMBRE SUB CIREȘ JAPONEZ

Aveam aerul
că ne aflăm în Grădina Raiului
Prea fericiți sub lumina
de cireș japonez
înflorit ca un bulgăre greu

Fără cuvinte
trăindu-ne clipa
cu ochii topiți în
mierea înserării grăbite

Ca și cum
ieșisem din trup
două umbre fosforescente
eliberate pentru totdeauna
din nesuferita
închisoare de lut.

OAMENI DE STICLĂ

În fiecare noapte
trec printre oameni
cu trupuri de sticlă
Le văd inima
pâlpâind ca o rană deschisă
Le văd sufletul
răstignit pe crucea interioară
Dar mai ales
le văd ochii – privire sticloasă
aruncată spre mine
ca o condamnare de piatră

Și-atunci fug, fug
să ajung în câmpul deschis
unde cântă privighetoarea
Dar pietrele
mă ajung din urmă
și mă lovesc drept în inima
plină de viață.

LA IEȘIREA DIN CER

Parte din cuvintele rămase nespuse
se vor așeza – păsări albe
la țărmul unei mări nordice
așteptând, așteptând, așteptând
primăvara.

Ochii lor
bobițe roșii – de jar –
sunt năpraznice fulgere
prin care
la ieșirea din cer
vor privi și ochii mei
lumea în depărtarea ei
fără margini

PERUȘUL

Îmi cântă în inimă
această pasăre galbenă
și nu-mi dă odihnă
până ce nu-i obosește
limba de pasăre.

Încerc s-o prind
și să-i dau libertatea
dar ea, cu ciocul înfipt
în sufletul meu
nu se lasă nicicum amăgită

A găsit locul
rarelor mele cuvinte
și nu vrea decât
să le însuflețească.

POVESTE DE IARNĂ

Stăm la fereastră și privim
cum cresc în jurul nostru zăpezile
Și cum candelabre de gheață
coboară din cer – uriașe
să ne amăgească pe noi
– singuraticii

Dar noi, din păcate
suntem în vria
propriei noastre ninsori.

„Ce-i afară și înăuntru”
șoptim pe rând
ca de la ecou la ecou
„Ce-i afară și înăuntru”
pe când
în rotundul ochilor noștri
se-arată dansul neînfricaților
și frumoșilor cerbi.

VIS ÎN OCHI DORMIND

„Pielea femeilor
precum a fructelor”
gândeai stând tolănit
în iarba livezii cu piersici
Și nimeni nu tulbura
această visare
închisă în ochiul tău –
ochi dormind de amiază

Ai fi dus la gură acel fruct
ai fi sărutat cu dulceață
acea frăgezime
dar toate erau departe de tine
toate așteptau
să te duci tu înspre ele

Și tu nu puteai
Erai piatră cu inimă
în visul tău de amiază
ce cu blândețe
te asupra neiertător:

„Pielea femeilor
precum a fructelor”
aceste cuvinte erau
ca o morișcă
în gândul tău
de om trecut prin
spaima nopților albe.

ÎN PREAJMA CĂMĂȘII MELE DE LUT

Din lut îmi făceam zilnic
pe măsura mea o cămașă
în care intram ca într-o platoșă
ascunzându-mă de puterea haitei de lupi
ce colindau de la un capăt la altul
muntele de care îmi legasem viața
definitiv.

Le auzeam respirația
le urmăream mișcarea
agitată și neliniștită în preajma
cămășii mele de lut
Sângele cald înnebunind
sălbăticiunea din ei

Iar eu, cu inima cât bobul de mazăre
abia respiram
abia respiram.

**CUVINTELE –
PORUMBIȚE ABIA TREZITE**

Lasă-mi cuvintele să circule
după cum le e dat
Nu le amăgi cu oglinzi ușor argintate
Nu le arăta calea pierdută-n deșert

Eu le-am dat drumul
din carnea și sângele meu
ca unor porumbițe abia trezite din somn

Lasă-le libere să-și ducă zborul
până la capăt
cu sentimentul că sunt
invincibile.

LEOAICA ALBASTRĂ

Privesc lumea cu ochiul meu
de leoaică albastră
Și văd cum trece stiletul
din mână în mână
Și văd cum se fac jocuri perfide
în piața unor vânzători de cuvinte

Sunt gata să trec la atac
Să pun ordine în această dezordine
Dar îngerul închis în piatra pe care mă aflu
îmi face semn de dojană.

VIAȚA ÎN GRĂDINI SUSPENDATE

Viața în grădinile suspendate
e ca roada
în pomul viu al Cunoașterii
Le încerci pe toate câte se-arată
Și nu știi – nu ai vreme să știi
greșalele care te poartă
pe drum de cenușă

Apoi vine zăpadă de jos
zăpadă de sus
îngreunând dintr-o dată
zborul nostru cu aripi de plumb.

CU CENUȘA PÂNĂ LA GLEZNE

Visele aprinse
s-au stins unul pe altul
Așa încât într-o bună zi
m-am trezit cu cenușa
până la gleznă
Iar cuvintele
– aguridă peste sufletul meu –
îmi tulburau mersul
 și viața
până-ntr-atât
încât numai fuga
 și fuga
 și fuga
din lumea
cu oameni de sticlă
îmi salva existența.

RANĂ INUTILĂ ȘI STINSĂ

Stau la fereastră
fluturând steagul victoriei
Îmi țes gândurile despre fericire
ca o Penelopă
trezită în secol târziu

N-am mai trăit niciodată
desprinderea de cuvinte
ca de o rană inutilă și stinsă

Tocmai când viața
vine din urmă
ca labele unei hiene.

ÎNVĂȚÂND MERSUL PRIN LUME

Tu, Veghetorule
prea îmi cercetezi sufletul
ca pe o jucărie de pluș
prea mă amăgești
cu venirea salvatorilor
de albe duminici

Eu, muritorul de rând
îmi învelesc rănil
în ceară și lut
învățând mersul prin lume
ca pe o pojghiță subțire
de gheață

Și nu-mi trece
nici o clipă prin minte
gândul că tu, Veghetorule,
ai putea fi
de acum înainte
marea mea îndoială.

LAS PARADISUL CUVINTELOR

Las paradisul cuvintelor
închis într-o scoică
Înălțându-mă peste nisipuri
ca o pulbere
ce nu-și găsește locul
în ținutul acesta

Mă așteaptă
o mulțime de zile
în care mă voi lepăda
de toate iubirile oarbe
de toate greșalele
de toată deșertăciunea
învățând între timp
lecția simplă a
nemuririi.

PRIVIGHETOAREA

Ea se înalță
Ea arde, printre roșcove
date în pârg
Ea își duce crucea cântând
cu glasu-i de miere
Numai Dumnezeu îi știe
suferința din inimă
Când trece răbdătoare
printre spinii salcâmului.

Cântecul ei
străbate noaptea
ca o săgeată
Neasemuita ei sfâșiere
atingând până și sufletul
celor plecați înspre moarte
Întorcându-i din drum
cu mare neliniște
în lumea cuvintelor.

O VIAȚĂ ACVATICĂ

Trăiești
fără știința ta
o viață acvatică
o viață petrecută
mereu printre pești
meduze, schimbătoare sepilor
și scoici
purtate într-atât
pe trupul tău
de carne albă
încât toate îți sunt acum
o sufocantă armură
din care
n-ai să mai poți ieși
niciodată.

ROD AL IMAGINAȚIEI MELE

Erai acolo
ca o mogâldeță de cânepă
numai cu ochii
privind înspre mine
Erai acolo
de-abia sosit
dintr-o călătorie de noapte
în care ți se furaseră toate cuvintele

Stăteam sub semnul
zodiei mele de foc
și nu înțelegeam nimic
din prezența ta –
umbră de abanos
ce-mi vizitai încăperea
pe neașteptate
Făcându-mă să cred
că orice portret
de prieten pierdut
e numai rod al imaginației mele.

IUBITORI DE FRUCTE EXOTICE

Bunica vindea scorușe
în piața centrală a orașului nostru
Grămezi de scorușe
pe care ea cu greu
le mai aduna din pomii
atârnați pe dealul livezii

În fiecare dimineață
venea cu roua pe tălpi
Își așeza în tăcere marfa
apoi aștepta să vină cumpărătorii –
iubitori de fructe exotice

Și ei, de cele mai multe ori
treceau
obișnuiți fiind cu aceste
grămezi de scorușe
care creșteau
și creșteau
parcă invadaseră lumea

Numai bunica mea
răbdătoare din fire
îi aștepta pe cei cu gusturi alese
să râvnească
la grămezile ei de fructe ciudate
parcă venite odată cu ea
dintr-un timp al tinereții amare.

CÂNTEC DE SIMBORINĂ

Un cântec de simborină
Îmi stăbate inima – zilnic
Un cântec de simborină
Pentru tot ce-am visat
Și n-am apucat să trăiesc

Mereu dau timpu-napoi
 peste umăr
în loc să-l las să meargă-nainte
Mereu dau vina pe timp
Răsturnând ordinea firească
a zilelor mele – cuburi aprinse
Inventându-te fericire
cu aripi de sticlă

Și nu-mi doresc decât
să pot duce acest cântec de simborină
cu sentimentul că împlinesc
un cântec de bucurie.

CIMITIRUL ANONIMILOR

Într-un cimitir al anonimilor
ne lăsăm veșmântul de carne
înălțându-ne, precum fluturii albi
spre fereastra Ta luminată
Doamne Dumnezeu nostru cel bun.

Dar drumul e lung
Și plin de primejdii
Ispitele ies în cale ca vâlvele
Amăgirile, amăgirile –
și ele, înșelătoare oglinzi...

Iată de ce
e-atâta risipă de fluturi
în albia râului mort.

UMBRA CU OCHII DE FOSFOR

Ai venit prea devreme
tu, umbră cu ochii de fosfor
Mi-ai bătut la ușă
și m-ai întrebat
de când stau și aștept
să se facă lumină

Surprinsă
n-am putut decât
să mă uit cu luare aminte
în ochii tăi de fosfor aprins

Ca prin minune cuvintele
îmi dispăruseră
și nu mai puteam să comunic
decât prin semne, cu tine

Ai intrat, te-ai așezat la fereastră
privindu-mă ca pe un iepure șchiop
sigură fiind
că am pierdut competiția

Mi-ai cerut să vin mai aproape de tine
să te întâmpin cu bucurie
Dar, draga mea umbră
cu ochii de fosfor
tu nu vedeai cum din trupul meu
se desprind aripi de purpură
îndreptându-mă – în sfârșit liberă
spre câmpia deschisă.

ÎNȚELEPTUL DIN VALEA CU PEȘTI

Înțeleptul prieten din Valea cu Pești
îmi amintește adesea
că uneori destinul schimbă repede
aurul în simplu nisip

Dar eu
în joaca mea răsfățată
mă învoiesc a nu crede că
încă e vremea să mă arăt întristată.

Pașii mei aleargă neobosiți
prin noaptea de febră
ca și când aș fi neînvinșă
în superbe grădini de argint

Înțeleptul prieten din
Valea cu Pești
se uită cu luare aminte
la inutila mea risipire
și-mi zâmbește într-un târziu
cu îngăduința din urmă...

ÎNTÂIA GREȘALĂ

Pe drumul fără pace
înaintam ca o umbră
în crucea amiezii
Iar gândul că fântâna
cu clopoței de aur
și apa de mirt
mă așteaptă spre
binecuvântarea din urmă
îmi înviora pasul
dar mă făcea din ce în ce
mai vulnerabilă
în iubirea mea
pentru oameni

Astfel am făcut prima greșală
imaginându-mi un zbor
în trup fără viață – de lemn,
pe care l-am purtat după mine
o sută de ani
sperând să-i văd
înmugurirea din aripi.

SINGURĂTATEA DIN VIAȚĂ SINGURĂTATEA DIN MOARTE

Ascult Brahms
și visez la câmpiile verzi
cu lanuri de maci
prin care trec
cu trupul toropit de amiază
Și calea
de nisip fierbinte sub tălpi
se pierde din când în când
obligându-mi pasul grăbit
către zbor.

Mă gândesc la singurătatea din viață
la singurătatea din moarte
și nu găsesc
bucurie mai mare decât
ascultând Brahms
să trec prin lanuri de maci
în timp ce
în urma mea
câmpiile ard.

ISPITA ȘARPELUI

Șarpe! Du-te mai încolo
Și nu mă ispiti
cu lucitorul tău trup
Și nu mă fermeca
dansând la fiecare răscruce
ca o nălucă
dătătoare de viață

Înșelătorule!
Nu-mi mușca inima
când tocmai mă aflu
în clipa de lumină
Trăind și retrăind
viața-mi pusă pe rug.

NUIELUȘA DE BAMBUS

Cuvintele nu mai au
nici o putere
în dimineața cu haos de gheață

Încerc în zadar
cu nuielușa de bambus
să le dau aripi
să le fac să zboare...

Ochii celor din jur înțeleg neputința
ce se-nfășoară pe sufletul meu
Ca o sălbatică viță de vie.

INIMA – O PORUMBIȚĂ FRAGILĂ

Ne-am spus în viața aceasta
atât de puține cuvinte
Și cele mai multe din ele
au fost semințe neroditoare...

Ce se întâmplă cu omul
de nu învață decât mult prea târziu
că bobul de fericire
stă cu adevărat în lucruri mărunte
Că inima e o porumbiță fragilă
de care nu se pot
agăța pietre de moară?

Nici noi n-am știut
să facem o sărbătoare
din puținul ce ni s-a dat
ca să luminăm cât de cât
întunericul
din gândurile noastre
niciodată vorbite.

DARUL APROAPELUI

Tu erai liber
și adeseori ghemul cuvintelor tale
trecea ca bulgărul alb
prin pereții camerei mele închise.

Ar fi trebuit să înțeleg
că ceea ce mi se întâmplă
în dimineața albastră
nu e decât darul aproapelui

Eu stăteam în camera mea
bine închisă
și fredonam liniștită
un cântec demult rătăcit
în sufletul meu.

SĂ DAI DRUMUL PĂSĂRILOR

Azi-noapte, înconjurată de colivii
în care păsările se zbăteau
într-un glas, sufocate de gratii
am decis cu toată insomnia mea
obositoare
să dau drumul acestor ființe de aer
să-și desfacă zborul în voie...
Aici nu mai aveau
pentru cine cânta

Pe sub pielea mea începuse
perfid să crească o țesătură
înăbușitoare de ierburi
Ce să mai fac eu
cu atâta cântec de pasăre
când trupul meu
măcinat fără milă
de clorofila ciudată
îmi dădea sentimentul
că sunt o umbră
tot mai îndepărtată.

BURG TRANSILVAN

Venirea mea
în burgul cu Turnul Trompeților
a fost ca o descindere
pe tărâm fabulos

Oamenii
– umbre sub stropii de ploaie –
îmi tăiau calea
grăbiți spre casele lor
– bijuterii încremenite
în oglinda de apă.

Pașii mei molcomi
pierduți prin labirintul
Cetății medievale
simțeau o mie de ani
îngropați în pietrele drumului

Și umbra mea creștea
până departe
sub lumina de miere
a primăverii

Liniștea, ah, liniștea
îmi risipise cuvintele...

Din turn – încet
O singură trompetă cânta.

ARTISTUL

Singur – artistul –
în fața unor tablouri abstracte
din care ies ca ventuzele
culori vii, agresive
îmbrâncindu-l în groapa cu lei
pe propriul lor creator

Îl văd ca prin sită
topindu-se încet, încet
– lumânare aprinsă
în toiul nopții de vară

Și numai ochii – două globuri
de alb chihlimbar
rămân să-mi vorbească
despre cel ce nu mai are cuvinte.

TAINA LUCRURILOR

Mă-ntreb în fiecare zi
Ce e dincolo de viața noastră
Dincolo de trupul măcinat
de picătura secunde
Și nu știu niciodată răspunsul
Știu doar că sufletul meu
încearcă odihna pe rug aprins
Știu doar că există o taină a lucrurilor
iar noi, rămânem mereu
nevolnice umbre
în fața misterului.

IARNĂ UCIGAȘĂ

Închide-mă mamă
închide-mă în sufletul tău
și nu-mi da drumul
în gerul acesta
întins peste lume.

Ca o umbră ucigașă
stă noaptea
să-mi macine insomniile
iar eu,
rătăcită în iarnă
sunt gata să nu mai găsesc
drumul spre tine.

Alerg, alerg
după fantasmеle albe
amăgindu-mă că voi găsi calea
spre iluminare

Dar pe cărarea îngustă
întâlnesc o mulțime de păsări
ucise de propria lor nesupunere.

Și iată-mă totuși
întoarsă spre tine
ca spre o ultimă
iubire de oameni.

CĂLCAM PE CUVINTE APRINSE

- Binecuvântat fii tu omule
purtător de cuvinte
îmi spunea Umbra
- Binecuvântate-ți fie cărările

Dar eu nu cunoșteam
decât bucuria tăcută
și-mi urmam drumul
călcând pe cuvinte aprinse
după un cifru adânc îngropat
în tălpile mele.

SÂNGELE – MIRACOL AL VIEȚII

Voința mea este
să trec prin timpul de miere
cu tăcerea îngropată-n cuvinte.
Căci sângele – acest miracol al vieții
îmi curge prin vene
ca tăciunii aprinși
Iar rănilor, rănilor sunt atât de adânci
încât simt că n-am să mor niciodată.

FLUTURI NEGRI

La ce bun să privim la nesfârșit
Trecerea aceasta de fluturi negri
Și să nu știm unde se duc ei
sau ce înseamnă nesocotita lor trecere

Nu folosește nimănui dansul de aripi negre
Devenit aproape insuportabil
Căci se repetă, se repetă mereu
La fiecare înserare
Tocmai când noi murmurăm în tăcere
O rugăciune de lumină și pace.

CĂTRE BERTHA

1. Convorbirea cu Bertha
m-a scos din tăcerea
în care locuiam de o vreme
Sângele meu devenise dintr-o dată
primăvară bătută de agresive parfumuri
iar inima-mi vie își purta simpla iubire
precum clopoței de vânt.

Se poate deci spune
că această convorbire cu Bertha
m-a trezit din letargia mea fără margini
Ca o larmă de gureșe păsări.

2. Bertha, tu ești singura ce descifrezi
în pupila ochilor mei
urme de lacrimi
Și-mi vorbești – în cunoștință de cauză –
despre trădarea de frate.

Tu ești singura gata oricând
să rabzi pentru mine
greșelile faptelor lui
Și să-l cerți Bertha, să-l cerți
pentru mânia arătată mie
din nefericire
 în Sfânta zi de Duminică.

3. Bertha, Bertha
viața nu e doar tulburarea
din temnița interioară
nu e doar fâșia de nisip
pe care ne scriem în grabă
destinul

E și pasărea din Înaltul Albastru
e și câmpul înflorit
în răsăritul de miere

Și mai ales Bertha
viața, e picătura de apă
căzută pe piatra încinsă
în zi de frumoasă iluminare.

Vezi-mă Bertha, și ia aminte
de ce uneori mă întorc
cu fața spre propria-mi umbră.

4. Bertha, piatra de pe cerul pustiu
e neputința mea de a ieși
din această lume de paie
e îndărătnicia și trufia
ce mă poartă
prin grădini de argint

Tu privești
dar nu știi nimic Bertha

Piatra aceea va fi ghilotina
ce va cădea într-o bună zi
fără milă
peste țesătura mea
de viață intens colorată

5. Bertha, tu mereu vii înspre mine
cu ziditoare cuvinte
tocmai când sunt gata să cred
că lumea a ajuns
un imens spital de urgență
din care eu nu mai pot alege nimic.

Mă treci apoi prin galeria
cu oglinzi sclipitoare
în care mă văd
cu aripa strânsă în mine
– adevărata și trista imagine
pe care o tulburi
cu flacăra visului tău
și mă porți, Bertha, prin grădinile nopții
la lumina înfloritului pom
Într-un dans nebunesc, mă convingi
că începutul e doar
un sfârșit amânat.

6. Iată Bertha, am învățat să trăiesc
ca o pasăre cu inimă de simborină
și zilnic Bertha, zilnic
din pieptul meu dau drumul
unui cântec de dragoste
dar cine să-l mai audă
în vacarmul cuvintelor de tinichea
când nu mai contează decât umblătura
sub povara vieții concrete.

7. Nu-mi cere, Bertha,
să învăț alt alfabet
când acesta
se desprinde ca o flacără
din sângele meu
și-mi însuflețește cuvintele
de parcă toate
ar trebui să devină cenușă.

8. Bertha, de cele mai multe ori
cu văd lumea din mers
degeaba mă ameninți cu zile uscate
și-mi pui în fereastră bănuți de argint

Eu, Bertha, sunt mult
trecută de pragul albastru
și privesc cu absolută orbire
jocul mărunț din amiaza fierbinte

Așadar
Nu fi vicleană
nu mă amăgi cu mărele de sticlă
Clipa – află și tu –
e atât de grăbită să înghită viețile noastre
încât îmi privesc foarte atentă
alergarea din urmă.

9. Bertha, ai văzut berzele
– păsări săgeată
cum trec prin visele noastre
împânzind cerul de primăvară?

Eu le privesc și aș dori să mă ridic
odată cu ele
deasupra tuturor lucrurilor.

10. Stăteam în templu, Bertha
și priveam soarele
cum răsărea peste lume
cum lumina încăperea
în care încercam
să mă desprind de cuvinte

Stăteam în templu
și auzeam dinafară
cum îmi cântai ca o sireună
ademenindu-mă.

11. Jucăușe mai sunt privirile tale, Bertha!
Ca două mărgeluțe de chihlimbar
în bătaia soarelui ridicat în amiază
Când îmi vorbești
despre sărbătorile copilăriei tale
îngropată în iarbă
Ce cuvinte de laudă ai
la vederea porumbițelor albe
care de-o vreme
însoțesc drumul nostru
prin vechea cetate!

Cine să fie oare umbra
care ne-așteaptă
în cumpăna dealului?

12. Fericite mai suntem Bertha
la malul mării jucându-ne
cu scoicile uitate-n pustiul nisipului!

Timpul se dilată în preajma noastră
și ne dă libertatea să împânzim
văzduhul cu păsări viu colorate
țâșnite direct din inima noastră de purpură.

Fericite mai suntem Bertha
La malul mării jucându-ne!

13. Pentru prima dată, Bertha,
îmi spui cu tristețe
că în inima ta stă închisă
ca într-o picătură de ceară
o poveste de dragoste

Apoi o iei înainte strigând:
– Dar viața nu trebuie să fie
o rană deschisă
Ascultă-mă! Viața nu trebuie
să fie o rană deschisă...

Și te ridici dintr-o dată
pasăre-n zbor.

14. Bertha, m-ai văzut
așteptând zorii zilei
cu răbdarea cea de pe urmă
Mi-ai îmblânzit inima
dansând ca o șerpoaică vicleană
Umbra, Bertha, umbra mi-ai luat-o
și ai fugit cu ea peste deal
numai de glonțul de gheață
n-ai putut să mă aperi
numai de glonțul de gheață.

15. Bertha – prietena dintâi
și din urmă
A venit vremea să ne luăm
rămas bun
Nu mai sunt cuvinte
Nu mai sunt amintiri
Și uite! Până și viețile noastre
se întind pe nisip
ca umbra în creștere
Risipindu-ne.

UMBRA BUNICULUI MEU

Voios era bunicul meu
când urca dealul spre via lui
cea frumoasă

De-acolo de sus,
privea satul ca un împărat
puternic și mulțumit
de viața lui pământeală.

Îl urmam pas cu pas
Ca un purtător de cuvânt
Învățând tainele
din miezul țărâniei
Învățăturile lui erau pentru mine
legi și porunci fără moarte
Apoi îmi cânta
rotindu-mă-n soare:
„Tu ești pasărea mea aurie
Tu ești pasărea mea aurie”
lăcrimând de prea multă lumină...

De-atunci
în fiecare bob de strugure copt
văd chipul lui
răsărind ca dintr-o veche icoană

De-abia clipește
din ochii lui obosiți
semn că are încă
atâtea să-mi spună.

ÎNTÂLNIREA DE DUPĂ SOLSTIȚIU

Nicolae, fratele meu
dac-aș fi știu
că iubirea e cruce de piatră
aș fi umblat cu pași de pisică
pe poteca ei urcând dealul
cu ochii-n pământ.

Dar verdele câmpului
florile și cântecul păsării
îmi jăruiau sufletul
iubirea înmugurind
iubirea crescând
în fragila mea inimă

Și te luasem pe tine
drept martor al greșalelor mele
Al întâlnirii cu umbra
de după solstițiu
Iar tu, te-ai prefăcut, frate
Te-ai prefăcut
a nu înțelege nimic
din aceste întâmplări
ale vieții mele de piatră.

LIBELULA DE AUR

Pe mână-mi stă o libelulă de aur
Și văd cum ar vrea să se îngroape
în carnea mea trandafirică
să-mi lumineze cuvintele

Ca și când cuvintele mele
coapte în veșmântul de lut
ar fi fără viață și fără culoare

Ah, tu, nevolnică ființă
venită în faptul de seară
să mă devori cu bucurie ascunsă
Tu, lucitoare ispită
Nu-mi fi pedeapsă
tocmai în anotimpul meu de cristal.

DUPĂ MĂSURA DRAGOSTEI

Încercarea ta de a păși
pe lunecosul zid de cuvinte
nu e, omule, de nici un folos
când dimineața
pasărea sufletului se-nalță
– splendidă purpură,
peste micile umbre ce suntem

– Fiecare după măsura dragostei lui
îmi șoptești
depărtându-te pe coridorul cu umbre
– Fiecare după măsura dragostei lui
repetă ecoul
Fiecare după măsura dragostei lui...

Doamne – îmi spun
rămânând la răscruce
de ce atât de târziu
îmi arăți calea pe care
să găsesc via cu strugurii copti?!

PLANETĂ DE BĂRBAT

Stai singur
aplecăt peste o viață în decadentă
și te rotești în spațiul
acelorași zile, cu aceleași mișcări
cu aceleași tabieturi
Nu ieși din tiparul
învățat cu ochii închiși
încă din veche pruncie

Iubirea? Vine întâmplătoare
și te vizitează
ca o vulpe șireată
luând doar de ici de colo
câte puțin
ferindu-se cu prudență
de cercul cuvintelor mari.

– Vai de planeta bărbatului acesta
îmi vine să spun
pe câtă vreme nu vezi
și nu auzi nimic din afara ta

– Vai de planeta bărbatului acesta
aud un ecou
și mă uit la tine
prin fereastra deschisă
cum te chinui
să te vezi în oglindă.

AȘTEPTÂND CU RĂBDARE

Du-te și spune-le celor obosiți
de-atâta umblet
prin lumea de umbre
Că în oasele noastre
ca într-o clepsidră nisipul se cerne
Și nu mai avem timp
să cântăm ca în tinerețe
vesele cântece

să alergăm prin iarba înaltă
ca doi mânji liberi, liberi, liberi

Suntem prea grei, prea
cu inimi temătoare, de iepuri
prea prinși în rădăcinoasele noastre cuvinte

De aceea ne-am așezat aici
pe țărnul pustiu
să așteptăm cu răbdare.

CUPRINS

Inocența privirii	pag. 7
În raiul cu sentimente echilibrate	pag. 8
Umbre sub cireș japonez	pag. 9
Oameni de sticlă	pag. 10
La ieșirea din cer	pag. 11
Perușul	pag. 12
Poveste de iarnă	pag. 13
Vis în ochi dormind	pag. 14
În preajma cămășii mele de lut	pag. 16
Cuvintele – porumbițe abia trezite	pag. 17
Leoaica albastră	pag. 18
Viața în grădini suspendate	pag. 19
Cu cenușa până la glezne	pag. 20
Rană inutilă și stinsă	pag. 21
Învățând mersul prin lume	pag. 22
Las paradisul cuvintelor	pag. 23
Privighetoarea	pag. 24
O viață acvatică	pag. 25
Rod al imaginației mele	pag. 26
Iubitori de fructe exotice	pag. 27
Cântec de simborină	pag. 29
Cimitirul anonimilor	pag. 30
Umbra cu ochii de fosfor	pag. 31
Înțeleptul din valea cu pești	pag. 33
Întâia greșală	pag. 34
Singurătatea din viață	
Singurătatea din moarte	pag. 35
Ispita șarpelui	pag. 36
Nuielușa de bambus	pag. 37
Inima – o porumbiță fragilă	pag. 38
Darul aproapelui	pag. 39
Să dai drumul păsărilor	pag. 40
Burg transilvan	pag. 41
Artistul	pag. 43
Taina lucrurilor	pag. 44
Iarnă ucigașă	pag. 45
Călcăm pe cuvinte aprinse	pag. 47
Sângele – miracol al vieții	pag. 48
Fluturi negri	pag. 49
Către Bertha	pag. 50
Umbra bunicului meu	pag. 66
Întâlnirea de după solstițiu	pag. 68
Libelula de aur	pag. 69
După măsura deagostei	pag. 70
Planetă de bărbat	pag. 71
Așteptând cu răbdare	pag. 73

Editura DANIMAR
Str. Horea, nr. 30
330047 Deva, jud. Hunedoara, România
Tel.: 0254-214684; Fax: 0254/215545
E-mail: valeriu_bargau@deva.iiruc.ro
Tehnoredactor: Șindrilaru Liviu-Mihai
Tiparul executat la Tipografia „Floarea Soarelui”
Tel. 0744/521284.

Mariana Păndaru - După căderea nopții

9 789738 772205